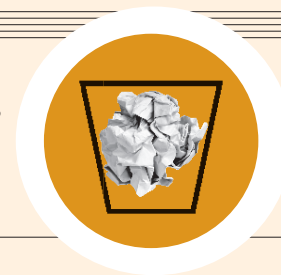

De prullenmand

Peter
De KeyzerVindt u ook dat een en ander dringend op de schop moet?
Dan zit u op dezelfde golflengte als onze opiniemakers.
Wat keilen jullie met plezier de prullenmand in, vroegen we hun.

Weg met onze tolerantie voor alcohol

Zaterdagochtend half tien. De voetbalwedstrijd van de jeugd begint bijna. Een vader deelt joints uit terwijl de moeders een lijn coke klaarmaken. Op een receptie van een werkgeversorganisatie dezelfde dag staan grote bokalen met speed klaar. Voor de buurtbarbecue worden de salades bereid, het vlees gehaald en de xtc-tabletten per kleur gesorteerd.

Science fiction? Vervang joints, cocaïne of xtc door pils, wijn of champagne en je hebt de realiteit die zich iedere week afspeelt rond voetbalvelden, in kantines, recepties, diners, feesten, drinks, borrels, zakenlunches, muziekfestivals, theatervoorstellingen, avondjes voor tv, schoolfeesten, carnavalsfeesten of barbecues. In tegenstelling tot andere harddrugs is alcohol vrij in de handel verkrijgbaar voor iedereen vanaf 16 jaar. Bovendien wordt zowel het gebruik als het misbruik maatschappelijk aanvaard.

Onze maatschappij is doordrenkt van de alcohol. Het ergst van al is dat niemand het nog merkt. Letterlijk elke gelegenheid is voldoende om alcohol boven te halen. De grootste carnavalsviering van het land wordt nog altijd gepretentieerd als leuke folklore. In werkelijkheid gaat het om drie dagen drankmisbruik op pandemische

schaal. Mochten tijdens dat weekend evenveel mensen vergiftigd raken door een illegale harddrug, we organiseerden een klopjacht op de dealers en er zou onmiddellijk worden opgeroepen tot een nationaal crisisplan.

Onze tolerantie voor alcohol wordt perfect geïllustreerd door onze aanvaarding van alcohol in het verkeer. Zo gaf in een recente peiling een op de vier Belgen toe de afgelopen maand dronken te hebben gereden. Waarom doen ze dat? Een deel van de verklaring is dat de overheid drinken en rijden normaliseert. Welk signaal geeft de overheid door toch nog 0,5 promille toe te staan? Dat drinken en rijden een beetje samengaan. De 0,5 promille leidt ertoe dat mensen gaan rekenen. Eentje kan geen kwaad. Twee op twee uur ook niet. Vier op een hele avond ook niet. Voor je het weet, zit je dronken achter het stuur. Het belangrijkste argument voor nultolerantie is de absolute duidelijkheid: nul is nul. Drinken en rijden gaan niet samen.

Het belachelijkste excuus tegen nultolerantie is dat 'mensen dan ook geen likeurpralines meer mogen eten'. De volgende politicus die tegen nultolerantie is, mag zijn likeurpralineargument van mij persoonlijk gaan uitleggen aan een ouder die een kind

Het echte drugsprobleem speelt zich af voor onze ogen, zonder dat we het willen zien.

heeft verloren in het verkeer. Hij mag dan vertellen waarom het leven van dat kind minder waard is dan de consumptie van een schijnbaar onweerstaanbare likeurpraline. Het merendeel van de ongelukken die 's nachts of in het weekend gebeuren, gebeuren onder invloed van alcohol. Laat ons dan ook niet meer spreken van weekenddoden maar van alcoholdoden. Die mensen sterven niet door het weekend, maar door alcohol.

Alcohol gaat vroeg of laat de weg op van het roken. Terwijl nauwelijks enkele decennia geleden Johan Cruijff en Eddy Merckx nog reclame maakten voor sigaretten, verdwijnen sigaretten langzaam in de marginaliteit. Ook voor alcohol begint het tij te keren. In 1979 was de aanbeveling van de Britse overheid dat mannen het best niet meer dan 56 (!) glazen bier per week dronken. Sindsdien is die limiet stelselmatig verlaagd en vandaag is de Britse aanbeveling niet meer dan 14 glazen per week te drincken. In België ligt de aanbeveling nog altijd op 21 glazen. Allicht gaan die normen de komende jaren nog verder naar beneden. De grootste metastudie ooit over alcohol stond vorig jaar in het medische vakblad The Lancet. De conclusie was even kort als helder: er is geen veilig niveau van alcoholgebruik. Al-

cohol is schadelijk vanaf de eerste eenheid.

De eerste reactie van heel wat mensen op deze column is voorspelbaar. De schrijver is allicht een verzuurde gehelelonthouder en bovendien een puritein die geen plezier heeft in het leven. Geen van beide beweringen klopt. Die reactie illustreert de illusie dat plezier alleen kan als er alcohol in het spel is. Ik kan zelf echt wel af en toe genieten van een lekker glas wijn of bier. Maar wel met de risico's in het achterhoofd.

Het echte drugsprobleem speelt zich af voor onze ogen, zonder dat we het willen zien. Voer de nultolerantie voor alcohol in het verkeer in. Verhoog de belastingen op alcohol. Verhoog de leeftijdslimiet om alcohol te drinken. Maak alcohol minder beschikbaar. Vooral wie echt begaan is met dit product met een rijke geschiedenis zou zich veel strenger moeten uitspreken tegen misbruik. Vooral bierbrouwers en drankproducenten zouden dan ook moeten pleiten voor nultolerantie en een hogere minimumleeftijd. Drugsmisbruik geeft drugs een slechte naam. Dat geldt bij uitstek voor alcohol.

Peter De Keyzer
Managing partner Growth Inc.

De opinie van Zak

Het Financieele Dagblad
Vlakke boel

gespot

De Zwitserse architectuurprofessor Pierre von Meiss zei ooit dat we ongekende methoden hebben gevonden om de topografie van de wereld te veranderen. 'Iedere projectontwikkelaar kan de onregelmatigheden van een bepaald terrein in een paar dagen en tegen geringe kosten wegwerken.' Om dat te doen heeft de mens de bulldozer uitgevonden. Niet voor niets sprak de hoogleraar over de geboorte van een 'bulldozerlandschap'.

Het woord bulldozer komt uit Amerika. In de 19de eeuw werd het werkwoord 'to bulldoze' gebruikt in de zin

van 'intimideren'. Knokploegen konden op bepaalde mensen worden afgestuurd om goed gedrag af te dwingen. Nog steeds gebruiken we het begrip bulldozer om iemand aan te duiden die overal overheen walst en geen rekening houdt met anderen's gevoelens.

Als die bulldozer, zoals von Meiss beweert, iconisch is voor onze beschaving, hoe intimiderend is deze beschaving dan? Iets filosofischer, wil zij elke oneffenheid wegvagen?

René ten Bos
hoogleraar filosofie

Federale coalitievorming wiskundige vergelijking zonder oplossing

De keuze voor een Zweedse coalitie op Vlaams niveau heeft de federale regeringsvorming ernstig bemoeilijkt. Het is als een wiskundige vergelijking, maar dan zonder oplossing.

Bijna drie maanden na de federale en regionale verkiezingen zijn amper twee regeringen gevormd: die van de Duitstalige Gemeenschap en die van de regio Brussel. Drie andere lijken voorgeprogrammeerd: de Vlaamse regering, de Waalse regering en die van de Franse Gemeenschap.

Maar de vorming van een federale regering lijkt verder af dan ooit. De opties lijken nochtans eenvoudig: of een meerderheid met de N-VA of een zonder de N-VA. Gelet op de verklaringen voor en na de verkiezingen is elke variant moeilijk.

De informateurs Didier Reynders (MR) en Johan Vande Lanotte (sp.a) rekenden op de eerste optie. Die piste ontlokte om culturele en politieke redenen een debat in Vlaanderen, terwijl in Wallonië amper begrip was voor die oplossing. De aankondiging van de Vlaamse regeringsonderhandelingen heeft de weg naar die variant misschien wel afgesneden.

Een Bourgondische (N-VA, sp.a en Open VLD) coalitie in Vlaanderen had de druk verhoogd om federaal een afspiegelingscoalitie te vormen. Op papier kan een Waalse regering met de PS, Ecolo en de MR dienen als hefboom voor een gelijkaardige coalitie op federaal vlak. Vreemd genoeg lijkt die optie niet in trek.

De keuze voor een Zweedse coalitie op Vlaams niveau maakt een symmetrische coalitie niet alleen moeilijker maar negeert ook de thema's die in Wallonië tijdens de campagne speelden: de klimaatdiscussie en het sociale debat.

De startnota van Bart De Wever ver-

Na de uitslag van 26 mei is het voor de PS zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, een federale coalitie met de N-VA aan te gaan.

spiegelt de uitslag van 26 mei in Vlaanderen: alle aandacht gaat naar het Vlaams Belang. Behalve de verkiezingsoverwinning op 26 mei heeft het Vlaams Belang ook een belangrijke symbolische zege geboekt. De partij krijgt opnieuw alle aandacht. En de N-VA beschouwt haar als een potentiële coalitiepartner.

Logisch dat het merendeel van de analisten benadrukt dat een steeds grotere impasse op federaal vlak dreigt. Is dat zo? Waarom niet gaan voor een Zweedse coalitie die uitgebreid wordt met de PS?

Verhaal

Om dat scenario geloofwaardig te maken, werd het verhaal gelanceerd dat de blokkering van deze coalitie het gevolg is van de houding van de PS'er Paul Magnette en dat er twee lijnen in de PS zijn. De uitkomst van de onderhandelingen zou bepaald worden door welke lijn het haalt.

Volgens mij gaat dat voorbij aan de publieke opinie in Brussel en Vlaanderen en eveneens aan de toestand bij de PS en de problemen waarmee de partij geconfronteerd wordt.

Na de uitslag van 26 mei is het voor de PS zeer moeilijk, zo niet onmogelijk, een federale coalitie met de N-VA aan te gaan. Waarom zou de partij dat doen?

Zelfs voor 26 mei had een 'voorzichtige' Elio Di Rupo (PS) al gezegd dat 'het met de N-VA en zonder de PS zal zijn, of met de PS en zonder de N-VA'. Di Rupo herhaalde op 27 mei de wens een federale regering zonder de N-VA te vormen, wat in Vlaanderen woede uitlokte. Di Rupo veegde de idee van een federale Zweedse coalitie met de PS op 12 augustus in een tweet van tafel.

De vergelijking is complexer dan ooit. Het wordt nog moeilijker bij nieuwe verkiezingen, wat een primeur zou zijn. In tegenstelling tot andere landen kende België nooit vervroegde verkiezingen omdat de vorming van een regering onmogelijk bleek. Wat de uitkomst ervan zou zijn, is niet te voorspellen en valt in de categorie 'loterij' of 'wishful thinking'.

Pascal Delwit
Politoloog ULB